

Đề bài

**Hãy viết một
đoạn văn tả
một người
mà em
thường gặp.**

Bài làm

Thật khó mà nói cho rõ ràng em yêu cha mẹ hơn hay yêu bà nội hơn. Bà nội em năm nay đã ngoài năm mươi nhưng bà còn khỏe lắm. Mẹ em còn có lúc kêu mệt mỏi, đau lưng, đau ốm, đi khám bệnh chứ bà em lúc nào cũng luôn chân luôn tay. Bố mẹ em chẳng muốn bà mớ tay vào công việc trong nhà, nhưng bà đâu có chịu ngồi yên. Bà bảo ngồi một chỗ nó mệt người lắm, phải cật nhắc tay chân thì người mới khỏe được. Mà thế thật. Một bữa, bà bị cảm, ho. Bố mẹ bắt bà phải nằm trên giường, rồi uống thuốc, rồi tránh gió... Bà nằm mà cứ bứt rứt không yên. Khổ nổi hôm đó là chủ nhật, bố mẹ ở nhà. Bố mẹ canh dữ lắm. Bà cứ nhồm dậy là bố mẹ lại kéo bà nằm xuống. Nếu không thì ít nhất cũng ngồi một chỗ, ngồi trong buồng chứ không được ngồi ngoài phòng sinh hoạt, lắm gió. Thứ hai, bố mẹ đi làm. Em học buổi chiều nên được giao nhiệm vụ giữ không cho bà ra khỏi buồng. Bố mẹ đi khỏi nhà, chỉ lúc sau, em đang ngồi học bài đã thấy bà lui cui ở dưới bếp làm cơm. Em sợ quá vội kêu bà vào buồng. Bà cười bảo bà khỏi rồi, có sao đâu. Bà cười thật tươi. Em đặt tay trên trán bà. Quả là trán bà mát thật. Nhưng mà sao có nước! Thì ra bà vừa rửa mặt. Bà cười bảo cháu thấy đã đã hết nóng đầu chưa. Bà vừa nói dứt câu đã ho khù khụ. Em chưa kịp nói gì thì bà đã nói chặn ngay: “Áy, bà vừa uống ngụm nước nên bị sặc đấy”. Em biết là bà chống chế chứ thực ra là bà còn ho. Em biết vậy nên đứng lên khép cửa cho khỏi có gió. Lại một điều là suốt buổi sáng sau đó, bà không còn ho nữa như khi phải nằm trên giường trong buồng. Bà đi lại trong bếp mạnh mẽ, nhanh nhẹn như chẳng có đau ốm gì. Bà đi, lưng thẳng, dáng người xương xương. Mắt bà chẳng đeo kính mà vẫn nhặt rau không bỏ sót một cọng lá úa. Bà vừa nhặt rau vừa kể chuyện cổ tích cho em nghe. Giọng bà nhẹ nhàng, trầm ấm. Cả ngày qua, bà bị bố mẹ không cho ăn trà, bà thèm quá. Hôm nay, bà nhai trà bôm bôm có vẻ khoan khoái lắm. Nước trà viền một đường đỏ trên mép càng khiến cho cái miệng nho nhỏ, xinh xắn của bà thêm tươi. Hàm răng đen, nhỏ, khin khít, chưa bị sứt, mẻ chiếc nào. Em thích được vừa nghe bà kể chuyện vừa nhổ tóc sâu cho bà. Tóc bà không còn được dày dặn như xưa. Bà kể hồi con gái, tóc bà dài chấm gối, dày cầm đầy một nắm tay. Nay đã rụng nhiều, chỉ còn vừa một lọn tay em. Lọn tóc mềm mại, đen, tóc bạc rất ít, tóc sâu cũng chẳng có mấy.